

L
Apr.

eqlutè

1985
GEGUŽĖ

EGLUTĖ

1985 GEGUŽĖ

TURINYS

- 3 GEGUŽIS, K. Grigaitytė
- 4 GEGUŽIS — MOTINŲ MĖNUO, R. Udrienė
- 8 GALVOSŪKIAI
- 12 KEISTA KELIONĖ (V), L. Stačiokaitė
- 16 PAS MOČIUTĘ, Pušėlė
- 26 ŽEMĖLAPIO STAIGMENA, Teta Audronė
- 31 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Osmolskio

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

N. Palubinskienė — 12, 14, 15, 17

A. Sruoginienė — 18, 19, 22-24

A. Sutkuvienė — 21

Z. Sodeikienė — 25

A. Skrupskelienė — 26-30

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00, vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

GEGUŽIS

Kotryna Grigaitytė

Jau pavasarėlis
Groja ant šakų,
Pritaria gegutė
Jam: ku-kū, ku-kū.

Žalio beržo tošės
Kvepia iš toli,
O bitutės košia
Medų avily.

Tiesias dienos ilgos
Žydinčia žeme,
Vasara atbilda
Saulės vežime.

ar žinai?

GEGUŽIS — MOTINŲ MĖNUO

paruošė Rūta Udrienė

Motinos diena

Gegužės mėnesį švenčiame Motinos dieną. Ta šventė yra labai graži ir brangi, nes tai proga prisiminti savo mamytės.

Mama mums davė gyvybę. Ji išmokė mus kalbėti, vaikščioti, valgyti, praustis. . . Mama mums padeda per visą gyvenimą. Su mama galime pasidalinti savo džiaugsmais ir rūpesčiais. Žinome, kad mama labai myli kiekvieną savo vaiką ir nori jam gero.

Motinos dieną mes sveikiname savo mamytės ir sakome joms ačiū. Viena mergaitė, vardu Rita, parašė savo mamai laišką. Tai gražus būdas pasakyti "Ačiū".

Taip pat svarbu už savo mamytę pasimelsti — paprašyti Dievo, kad jai duotų sveikatos, kantrybės, stiprybės. Vienas labai gražus būdas pasimelsti už savo mamytę yra rožinis. Šią maldą mums nurodė Dievo Motina, Marija. Ji yra visų mūsų mamų globėja.

MIELA MAMYTE,

Rašau Tau laišką, o tikrai nė nežinau, ką turėčiau Tau pasakyti. Man rodos, Mamyte, kad visa sutelpa į vieną žodį — ačiū!

Ačiū, kad užauginai, kad mokai būti gera lietuvaite ir geru žmogumi.

Ačiū už pastabas, kai esu nemandagi. (Man rodos, kad Tu ir pyksti tik dėl to, kad aš geresnė būčiau).

Ačiū, kad esi pavyzdžiu, kaip reikia mylėti Dievą, tėvynę, šeimą ir draugus.

Dabar, kai esu paskutiniame mokyklos skyriuje, galvoju: "Kur dingo mano metai?" Ir čia viso mano gyvenimo paveiksle esi Tu.

Tave, Mamytė, sutinku kiekvieną dieną. Čia tu mokai tarti pirmąjį žodį, čia Tavo ranka laikė mane, kai žengiau pirmąjį žingsnį. . . Laikas, tiesa, prabėgo greitai, bet ne be naudos. Tai vis dėl to, kad Tu buvai šalia manęs. Visada — Tu mano džiaugsme ir mano rūpesčiuose.

Pamoka baigiasi. Mokytojas surinks mūsų darbus — mūsų laiškus mamytėms, o su jais ir mano ačiū Tau.

Tave labai labai mylinti,

Rita.

Motinos Marijos mėnuo

Gegužis yra skirtas Dievo Motinai Marijai. Mes žemėje turime savo mylimą mamytę, o danguje turime kitą motiną — Mariją.

Čia žemėje mama mus prižiūri ir globoja, o dangiškoji Motina Marija globoja ir mus ir mūsų mamas. Jos

Sūnus Jėzus buvo jos mylimas, kai gyveno žemėje. Ji jam davė gyvybę, jį maitino, augino ir išleido į gyvenimą. Mirdamas ant kryžiaus, Jėzus atidavė savo Motiną mums.

Gegužės mėnesį nuo senų laikų yra kalbamos ypatingos maldos, prašant Dievo Motinos pagalbos. Lietuvoje ir kai kur laisvajame pasaulyje ir dabar yra **gegužinės pamaldos**. Šių pamaldų metu žmonės gieda ir meldžiasi, prašydami, kad Dievo Motina Marija jiems padėtų ir juos globotų.

Gegužės mėnesį labai tinka kalbėti rožinį. Šios maldos ypatingai prašė pati Marija, pasirodžiusi vaikams Fatimoje. Ši malda yra labai galinga. Per Mariją Dievas pažadėjo, kad, jei kas kalbės šią maldą, Jis padės nugaltinti blogus įpročius, sustabdyti žmonių daromas nuodėmes ir klaidas ir pasigailės daugelio žmonių, kurie kitaip nebūtų išgelbėti.

Mūsų Motina — Lietuva

Mes turime žemišką motiną, dangišką motiną ir dar kitą motiną — Tėvynę Lietuvą. Lietuvės motinos mus moko mylėti ne tik savo šeimą, bet ir mūsų protėvių žemę — Lietuvą.

Mes žinome, kad Lietuva dabar kenčia. Žinome, kad ten daug žmonių yra persekiojami dėl to, kad tiki į Dievą ir meldžiasi. Žinome, kad Lietuvoje yra žmonių, kurie netiki į Dievą, kurie daro blogus darbus.

Kaip mes galime padėti Lietuvai? Vienas iš geriausių būdų yra malda. Marija yra Lietuvos globėja. Prašykime jos, kad ji padėtų kenčiantiems ir tuos, kurie netiki Dievu atvestų atgal prie Jo.

Marija pažadėjo, kad tie, kurie meldžiasi rožinį yra tikri jos vaikai, broliai ir sesės jos Sūnaus, Jėzaus.

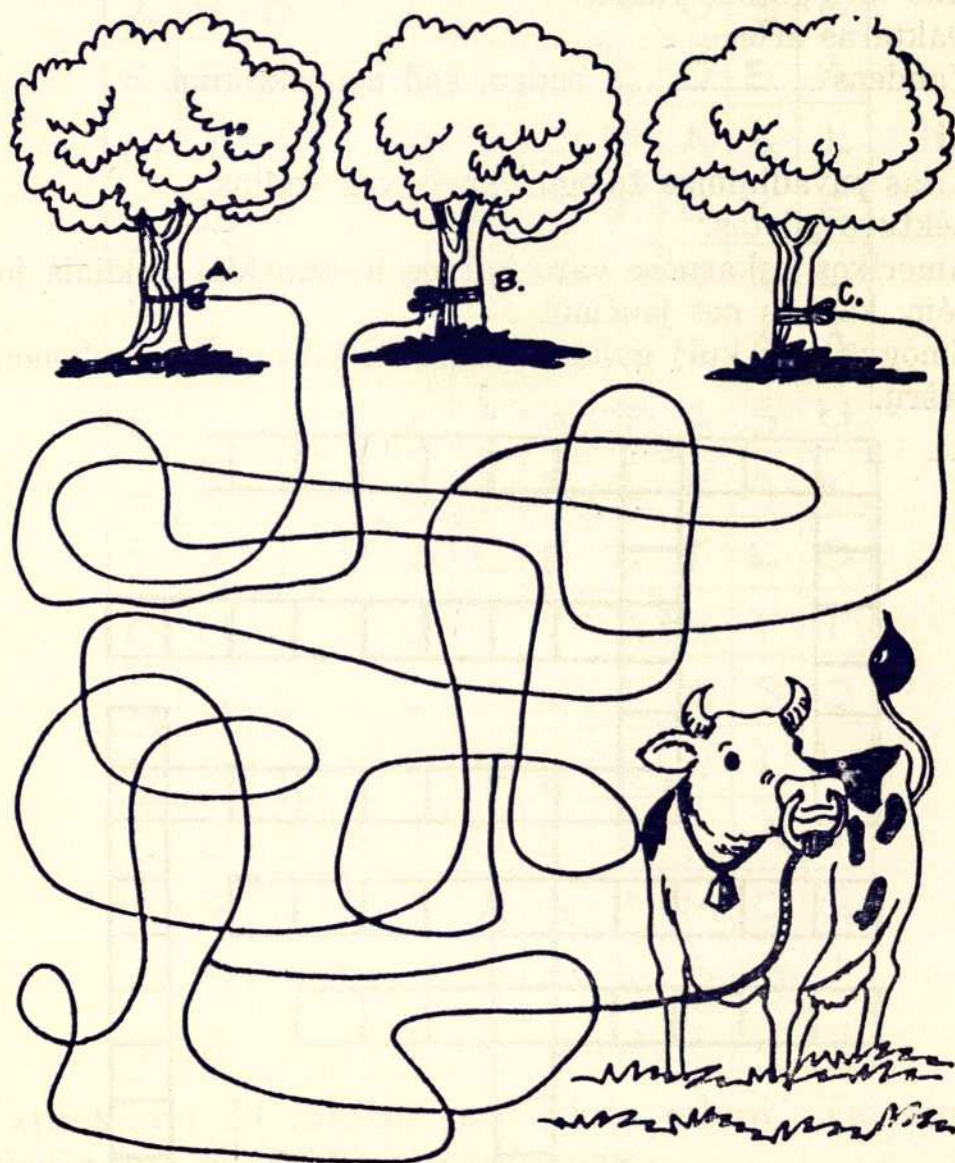
I. GEGUŽINĖ

Gegužės mėnesį žmonės mėgsta išvažiuoti į gamtą. Nuvažiavę kur nors į mišką, ar prie ežero, jie smagiai praleidžia dieną. Dažnai kartu pasiima pintinę. Ar gali atspėti, kas šioje pintinėje sudėta?

II. KURIS MEDIS?

Išvykę už miesto į gamtą, kartais pamatome įdomių gyvulių. Štai karvutė pririšta prie medžio. Ar gali atspėti, prie kurio medžio — A, B, ar C — ji pririšta?

III. KAS KĄ DARO?

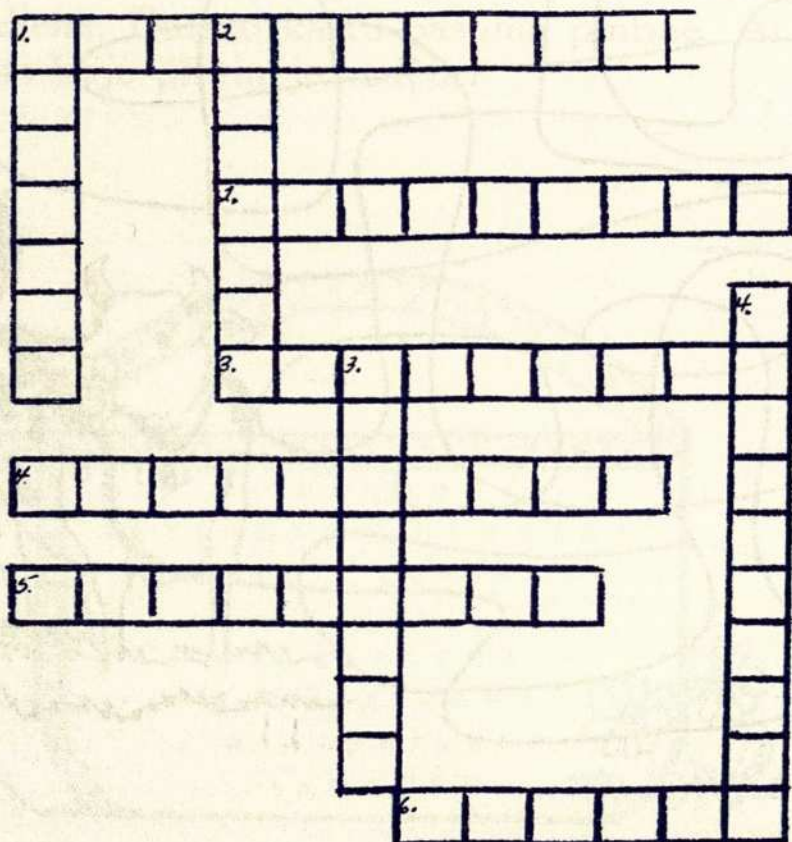
Atspėk kas ką daro ir įrašyk teisingus pavadinimus į kryžiažodžio langelius.

Skersai

1. Žmogus, kuris tapo arba piešia paveikslus.
2. Žmogus, kuris ūkį tvarko.
3. Valdybos narė, kuri rašo korespondencijas.
4. Kuo mes galime rašyti?
5. Daktaras arba
6. Vandens saugo, kad nenuskėstum.

Išilgai

1. Kitas pavadinimas žmogui, kuris yra stalius.
2. Lėktuvo pilotas.
3. Amerikos vakaruose varo karves ir smarkiai arkliais jodinėja, kartais net jaučiais.
4. Žmogus, pas kurį galime nusipirkti jautienos, kiaulienos ir dešrų.

IV. Suraskite dainų pavadinimus, surašytus įvairiom kryptim:

Suk, suk ratelį — Gegutė raiboji — Subatos vakarėlį —
 Žemė kėlė žolę — Gale lauko toli — Žydi liepos — Rūkai
 — Teka saulė — Yra šalis — Ant kalno — Aras — Du
 gaideliai — Mūs balsai — Šaltyšius — Trys sesutės —
 Tra lia lia ir O čia, čia.

Ž	Y	D	I	L	I	E	P	O	S	G
E	P	A	I	Č	A	I	Č	O	E	A
M	I	Š	L	R	T	J	P	A	S	L
Ė	L	A	Ė	T	R	O	A	O	Y	E
K	E	L	R	E	A	B	U	N	R	L
Ė	T	T	A	K	L	I	L	L	A	A
L	A	Y	K	A	I	A	R	A	Š	U
Ė	R	Š	A	S	A	R	Ū	K	A	K
Ž	K	I	V	A	L	Ė	K	T	L	O
O	U	U	S	U	I	T	A	N	I	T
L	S	S	O	L	A	U	I	A	S	O
Ė	K	I	T	Ė	K	G	E	L	I	L
D	U	G	A	I	D	E	L	I	A	I
A	S	U	B	J	A	G	Ž	M	O	G
U	S	M	Ū	S	B	A	L	S	A	I
T	R	Y	S	S	E	S	U	T	Ė	S

Iš atliekamų 24 raidžių sudarykite sakinį. Tai žinomo
 mūsų poeto eilėraščio pavadinimas:

KEISTA KELIONĖ

V.

Linda Stačiokaitė

Mikas užsimerkė ir meldėsi, kad nustotų snigti. Jis užklojo Saulių savo kailiniais ir galvojo, ką daryti, jei jų ilgai neras.

Aerodrome Sauliaus Dėdė Petras išsigando. Tie du vaikai vieni miške! Kaip juos surasti? Jie galėtų būti medyje pasislėpę... O gal sniegas juos užpustė? Vilkas ar meška galėjo užpulti...

— Kas iš to?... — pagalvojo sau daktaras. — Reikia ką nors daryti. Reikia bandyti vaikus gelbėti, kol dar nėra per vėlu.

Jis atsisėdo ir sudarė planą, kaip vaikų ieškoti didžiamame šiaurės miške.

Mikas su Saulium pabudo savo sniego name. Ir jie abu galvojo — ar dar nėra per vėlu?...

Staiga Mikas nėrė iš sniego namo, garsiai šaukdamas:

— Kelkis, kelkis Sauliau! Aš girdžiu lėktuvą!

Žaibo greitumu Saulius išlindo ir pradėjo dairytis.

— Ir aš matau! Ir aš matau! — sušuko jis. — Va, ten ten! Ten šviečia lėktuvo šviesos! Šviesos ant sparnų ir ant uodegos!

Abu berniukai šokinėjo, mojo ir šaukė. Kad tik lėktuvas juos pamatytų! Kad tik pamatytų... Bet staiga šviesos dingo. Dar buvo girdėti didelių motorų ūžimas. Paskui — visai nieko.

Saulius nuleido galvą.

— Aš labai alkanas, — pasakė jis tyliu balsu.

— Ir aš, Sauliau. Bet mes nieko neturim. Geriau negalvoti apie tai. Geriau galvokim, kad mus tuoj suras.

Aukštai aukštai virš medžių viršūnių ir virš debesų skrido Sauliaus dėdė Petras. Ir jis sau kartojo: "Reikia turėti vilties. Reikia turėti vilties". Sauliaus tėveliai, toli toli už tūkstančio mylių, taip pat meldėsi. Jie ramino vienas kitą sakydami: "Vaikus tikrai suras".

Saulius su Miku vėl pradėjo žiūrėti į dangų, kur dingo lėktuvas. Buvo šalta. Mikas įkišo ranką į savo švarko kišenę. Jis rado gabalėlį muktuk.

— Imk, Sauliau, valgyk. Bus geriau, — tarė Mikas, duodamas Sauliui tą keistą dalyką.

— Kas tai yra?

— Banginio mėsa. Kur juoda, tai oda, — mėsa ruda.

— Kad dvokia, ... — susiraukė Saulius, pauostęs tą muktuk.

— Nesvarbu, valgyk! Mes nieko kito neturim. Tave sušildys.

Vrrrrrrr. Vėl pasigirdo lėktuvo motorai. Berniukai nubėgo į aikštelę, kad juos geriau matytų. Jie mojo ir šaukė.

Lėktuve vienas vyras pamatė, kad kažkas juda ant sniegu apklotos žemės.

— Ratu! Skrisk ratu, — tarė pilotui. — Man rodos, kad kažkas ten yra.

Lėktuvas nusileido žemiau ir darė didelius ratus apie tą vietą, kur berniukai šokinėjo ir šaukė.

— Stotis AKO, stotis AKO. Suradom vaikus. Leidžiamės su pagalba.

— Čia stotis AKO. Ačiū Dievui!

Berniukai jau užduso ir pavėrgo, bandydami atkreipti lėktuvo dėmesį. Staiga — žybt, žybt, žybt — didelė šviesa sužybčiojo tris kartus.

— Tai signalas! — suriko Mikas. — Jie mus pamatė. Jie leidžiasi mūsų gelbėti!

Saulius suklykė iš džiaugsmo ir apkabino savo draugą.

— Mikai, man patinka Aliaska! — ir jis atsikando muktuk didesnę kąsnį. — Tai kas, kad truputį kitaip kvėpia.

(Bus daugiau)

PAS MOČIUTĘ

Pušelė

— Rimai, ar negali paimti į savo lagaminą mano batukus?

— Nėra vietos, Rasa. Žiūrėk, nei mano traukinukas, nei meškiukas jau netelpa, — patempė lūpą Rimas.

Gintas savo lagaminą bandė po lova pakišti. Dėjo išilgai, dėjo skersai. Grūdo į kampus. Netelpa ir gana!

— Kai pirkom, atrodė pusę namo gali sukrauti, o dabar... — trynė smakrą Gintas. — Vos kelis daiktus susidėjau ir nė po lova nebegaliu pakišti...

Sutemo. Miestas nurimo, gatvės ištuštėjo. Vaikai vartėsi savo lovose, negalėdami užmigti. Kiekvienas galvojo, kaip ten pas močiutę bus. Kiekvienas skaičiavo daiktus, dovanas.

— Rasa, ar lėktuvas nutūps netoli močiutės? — sugalvojo paklausti Rimas.

— Lėktuvas ne puodynė, Rimai. Ant močiutės tvoros neužkabinsi, — suskubo atsakyti Gintas.

— O aš manau, kad lėktuvas nutūps ant debesų. Pasisups, pasisups ir tada vėl skris toliau, — svajojo Rasa.

— Ar lėktuve yra dušas? — vėl nerimo Rimas. — Aš kad paleisčiau karštą vandenį, tai visi debesys ištirtų!...

— Gana, vaikai, — įsiterpė mama. — Rytoj anksti keliamės. Lėktuvas pavėlavusių nelaukia. — Mama užgesino visas lempas ir nuėjo į salioną. Ten ji su tėveliu patylomis ilgai tarėsi. Paskutinius planus jie vis atlikdavo patyliukais...

Buvo pats vidudienis. Dangaus delne prisvilusi saulė taškė spindulius į visas puses. Purienos pakelėje gaudė saulės gintarus. Kelias iš Vilniaus kvepėjo liepom. Maži bet jaukūs nameliai pūpsojo žaliuose laukuose. Palangėse žydėjo gėlės.

— Kaip gražu! Kiek žiedų! — krykštavo Rasa.
— Mamyte, aš matau lietuvišką karvę! — spiege Rimas.

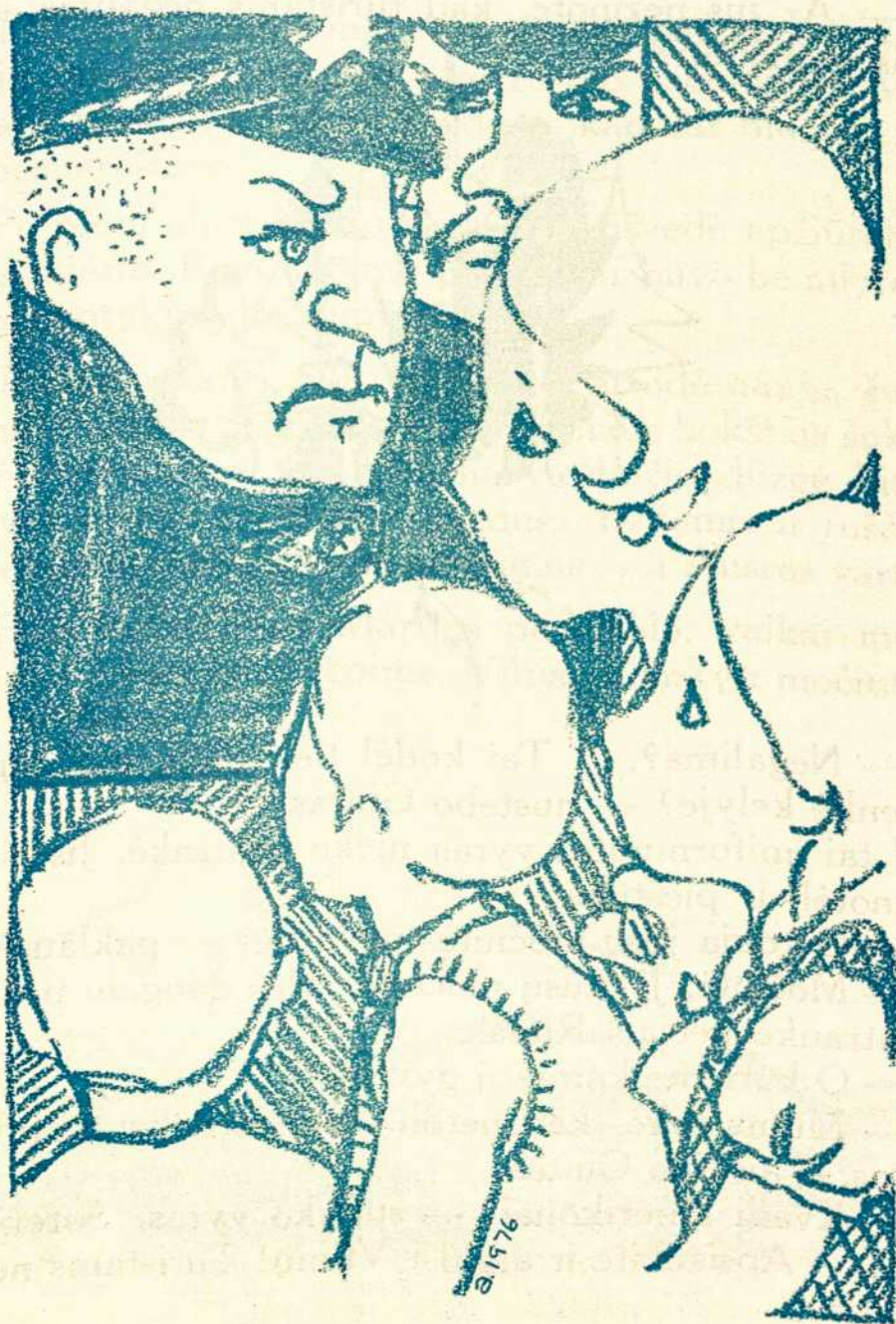
— Ten žmonės kažką sodina, mama, Ar tu žinai ką?
Mama nė nespėjo atsakinėti į visus klausimus, pasidžiaugti kiekvieno džiaugsmu. Kiek vaikams nematytų vaizdų, kiek naujų patirčių. Ji tik atsilošė automobilio sėdynėje ir nieko nesakė. Leido jiems krykštauti iki valiai.

Staiga skersai kelio atsistojo du vyrai. Vyras buvo uniformuotas. Šoferis sustabdė automobilį.

— Stokit! Kur važiuojat? — paklausė vienas, įkišęs galvą pro langą.

— Pas močiutę, — atsakė vaikai visi kartu.

— O kur jūsų močiutė?

— Kaime. Mums blynus kepa, — mostelėjo Gintas.
— Bulvinius, labai skanius, — pridėjo Rasa. — Net Amerikoje tokių nėra!

— Tai jūs iš Amerikos? Turistai?

Visi trys vaikai palingavo galvutėmis. Mama sėdėjo pabalusi.

— Ar jūs nežinote, kad turistams negalima iš Vilniaus išvažiuoti?

— Negalima?... Tai kodėl tiek daug mašinų mus pralenkė kelyje? — nustebo Gintas.

Į tai uniformotos vyras nieko neatsakė. Jis išsiėmė bloknotėlį ir pieštuką.

— O kokia jūsų močiutės pavardė? — paklausė.

— Močiutė. Ji mūsų močiutė. Mes daugiau nežinom, — patraukė pečiais Rimas.

— O kuriame kaime ji gyvena?

— Mums sakė, kad netoli. Namas balta tvorele aptvertas, — aiškino Gintas.

— Kvaili amerikoniai! — supyko vyras. Šoferiui jis įsakė: — Apsisukite ir atgal į Vilnių! Turistams nevalia iš miesto!

— Nevažiuosim pas močiutę? — ėmė verkti Rasa.

— Ponas, prašau mums leisti pas močiutę. Mes nieko blogo nedarysim, mes tik bulvinius blynus valgysim, — maldavo Gintas.

— Jei neleisit, mes parvažiavę visiems pasakysim! — bandė grasinti Rimas.

Tačiau nei prašymai, nei ašaros nepadėjo. Šoferis turėjo automobilį apsukti ir grįžti tuo pačiu keliu. Vaikai važiavo tylėdami. Mama atsiduso, kad dar blogiau nebuvo, nesuareštavo.

Po pietų amerikiečių ekskursiją išvedė apžiūrėti Vilniaus miesto. Buvo įdomu, bet vaikai buvo be nuotaikos. Ryto nuotykis juos supurtė.

Tačiau sekantį rytą viskas vėl atrodė nauja, šviežia. Nubudo puikus gegužės rytas. Vilniaus bokštais šokinėjo saulės spinduliai. Parke šalia viešbučio dūzgė bitės, o lengvas vėjelis supo gėlių žiedus. Tyliomis ir tuščiomis gatvėmis skubėjo mama su vaikais — į Aušros vartus.

Prie stebuklingo Marijos paveikslo, vaikai meldėsi kaip dar niekada gyvenime. Viltis aplankyti močiutę kuto širdelės.

— Marija, padaryk, kad galėtume pas močiutę nuvažiuoti, — prašė Gintas.

— Sveika Marija. . . Sveika Marija. . . — kartojo Rimas, pakėlęs akis į nuostabųjį paveikslą. — Pas močiutę norim. . . — pridėjo.

— Sveika Marija, Dievo Motina, — meldėsi Rasa, — žinai, kaip mūsų laukia močiutė. . .

2.1976

Grižtant į viešbutį, Gintas prasitarė:

— Aš esu tikras, kad Aušros vartų Marija mus išklausys. Ji tikrai padarys, kad visi saugumiečiai šiandien liktų Vilniuje. Mes pas močiutę taip ir nuvažiuosim!

— Ššš, nekalbėk garsiai, — draudė mama, apsidairydama. — Turi, Gintuk, išmokti, kad čia negalima sakyti, kas ateina į galvą. . . — bet jis vis vien nusišypsojo.

Netoli viešbučio jau laukė automobilis. Visi sulipo ir už valandos buvo pas močiutę. Jos namelis stovėjo prie upelio, apaugusio kvepiančiom ievom. Paukšteliai nardė baltuose žieduose ir kad čiulbėjo, kad čiulbėjo.

— Jie mus sveikina, močiute — džiaugėsi Rasa.
— Taip, vaikučiai, taip. Mes čia visi jus sveikinam. . .
— Močiute, pagirdysim Jūsų karvutę, — tuoj puolėsi į darbą Gintas.
— Va, močiute, šiltas kiaušinis. Aš pats radau! — gyrėsi Rimas.

Močiutė kiekvieną paglosto, prie širdies priglaudžia. Kai pabučiuoja, lūpos medum kvepia. Ji daug nekalba, tik kartais ašarėlę nubraukia.

O prie pietų stalo, vaikams dar linksmiau. Kiek visokių valgių!

— Močiute, mes čia norim ilgai, ilgai pasilikti. Čia dangus toks mėlynas, taip kvepia laukai, — sako Rasa.

— Ne, mano brangūs, ne. Dabar jūs čia negalite likti.

— Mums šeštadieninėj mokykloj pasakojo, kaip Lietuvoje gražu. Aš netikėjau, kol nepamačiau! — pasakė Gintas.

— Čia, vaikučiai, yra jūsų tėvų žemė. Kai ji vėl bus laisva, tada sugrįžkite.

— Močiute, ar tos baltos ievos žydės, kai grįšim?

— Žydės, tikrai žydės. Ir vyturiukai jus pasveikins, ir lakštingalos vakarais užliūliuos saldžių sapnų... Bet dabar dar reikia svetur pagyventi. Būkit geri, mokykitės. Ir kada nors, kada nors...

— Mes niekuomet Jūsų neužmiršim, močiute. Mes tikrai sugrįšim, — žadėjo vaikai, glausdamiesi paskutiniam atsisveikinimui.

Automobiliui tolstant vieškeliu į Vilnių, prie vartų ilgai, ilgai rymojo močiutė. Vaikai ilgai, ilgai mojavo pro langus. Kai jau nė namelio stogo nebebuvo matyti, vaikai nutilo, susimąstė.

— Mamyte, — pasakė Gintas, — aš dabar suprantu, kodėl kartais verki, kai ateina laiškas iš Lietuvos.

ŽEMĖLAPIO STAIGMENA

Teta Audronė

Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė labai mėgdavo žaisti Cepelino naujo namo palėpėje. Tenai buvę savininkai paliko didžiulę skrynią, kurioje radosi įdomiausių senoviškų drabužių ir žaislų. P. Pingvinienė jiems ten įrengė pupų maišų, seną stalą ir lentynėlę. Pingvinukai ilgai žaizdavo, dažydavo ir susėdę ant pupų maišų kūrė įdomiausias pasakas apie jūros plėšikus ir nuskendusius lobius.

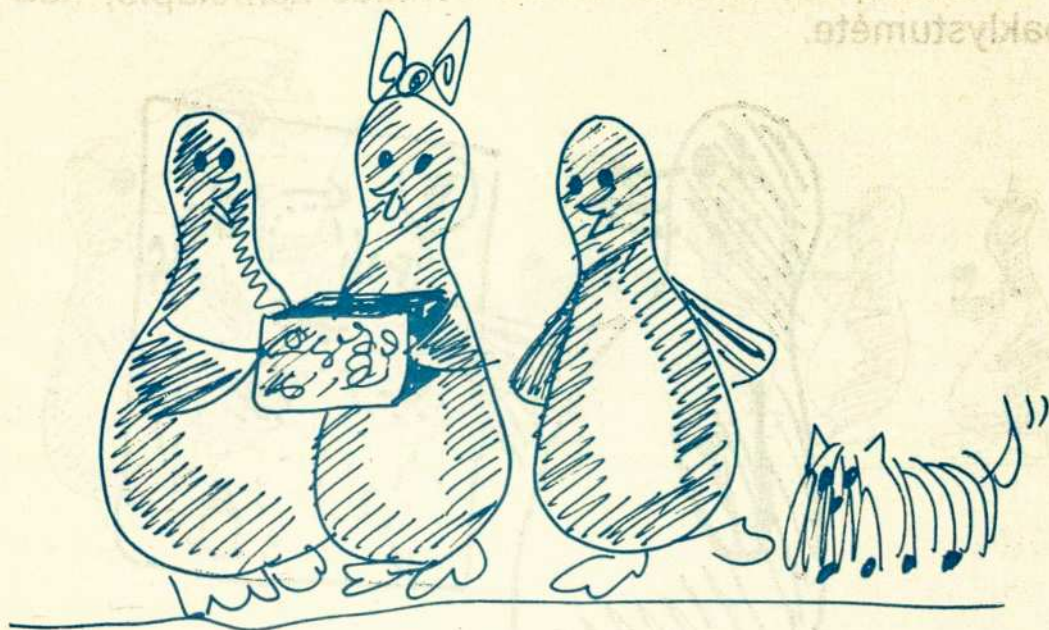
Vieną šeštadienio rytą, trys draugai bežaisdami pamatė tamsiame kampe raudoną, labai seną, dėžę.

— Kokia čia keista dėžė — tarė Snaigytė. — Aš neatsimenu šitos dėžės. Kodėl jos anksčiau nematėm?

— Nežinau, — atsakė Cepelinas, kratydamas dėžę. — Reikia pažiūrėti kas viduje. Gal aukso rasim?

— Ne, neskamba lyg tai būtų pinigėliai — atsakė Ledukas. — Bet gal geriau neatidarykim. Gal kokie pikti bur-tai išlėks!

Snaigytė ir Cepelinas nusijuokė — Ledukai, tokių dalykų nėra — tu perdaug prisiklausei pasakų. Čia tikrai tik paprasta dėžė. Tik baisiai norisi sužinoti kas viduje.

Visi nudundėjo laiptais į svetainę, kurioje sėdėjo p. Pingvinas. — Tėte, tėte... žiūrėk ką radome! Kas viduje? Pasakyk, tėte, prašau — nerimavo Cepelinas.

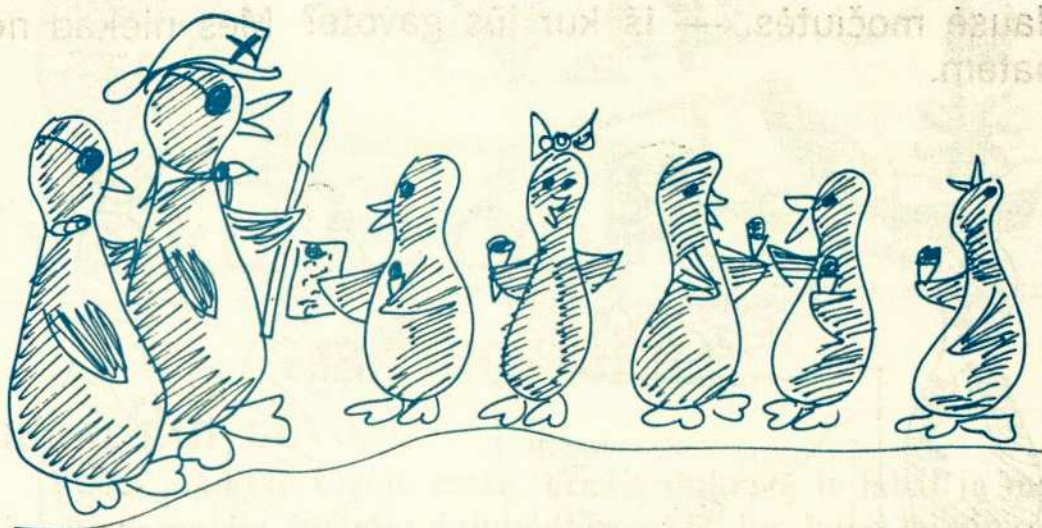
Tėtė nusijuokė — Cepelinai, jeigu nori sužinoti kas viduje, tai atidaryk! Trys pingvinukai kartu tarė — O, žinoma, kodėl mes iš karto to nepadarėm!

Iš lėto atvožė senos dėžutės dangtį. Dėžutė tuščia — tik vienas suvyniotas popieriaus gabalas. Vaikai, truputį nusivylę, vos neišmetė popieriuko lauk, tik tėtė juos sustabdė — Atvyniokite, gal kas įdomaus bus.

Cepelinas atvyniojo ir išplėtė akis — Žiūrėkit, čia atrodo kaip jūrų plėšikų žemėlapis. Gal tikrai dar rasim auksinių pinigėlių. — Tėtė — ar galim eiti ieškoti? — paklausė Cepelinas.

A blue line drawing of a bird, possibly a crow or raven, looking at a map. The map is a square with a dashed line path and arrows indicating a route from a small house at the bottom to a star at the top. The bird is standing on a wavy line representing the ground.

Po kiek laiko, atsidūrė prie parkelio. Tenai, pamatę keletą draugų iš darželio, net pamiršo žemėlapij ir truputėlį pažaidė ant supynių. Tada, pasiūlė porai kitų draugų, kad jiems padėtų ieškoti. Žinoma, jie sutiko, ir visas pingvinukų paradas, sekdami žemėlapijo ženklus, atsidūrė ledų krautuvėje. Tenai jiems tikrai pasisekė, nes savininkas visus pavaišino žuviniais ledais.

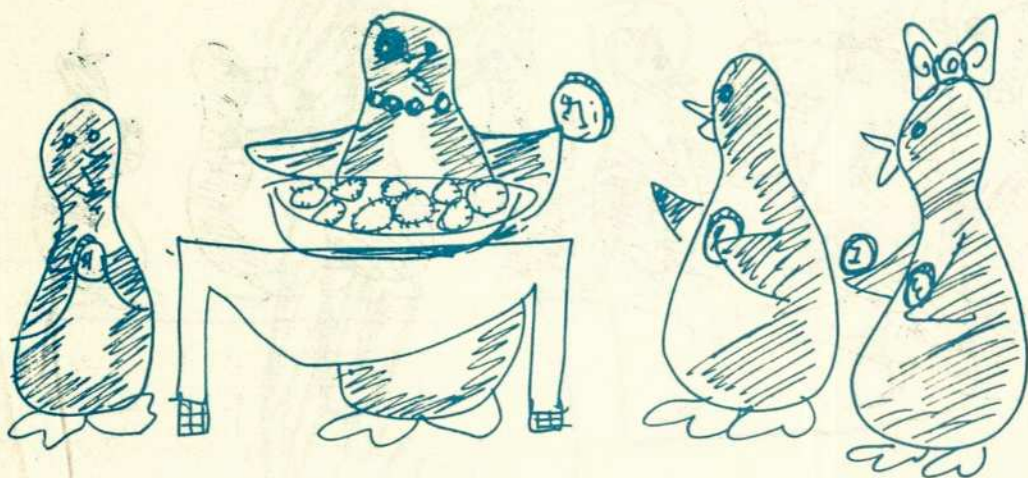

— Žinote — tarė Cepelinas, belaižydamas ledus — jeigu ir nerastumėmė aukso, visvien smagu. — Na, jau ir kriaušę, ir ledų gavome! — Visi linksmi pritardami keliavo toliau. Taip, belaižydami ledus, ogi žiūri, ir atsidūrė prie Cepelino senojo namo, kuriame dabar gyveno jo močiutė ir senelis. Prie durų juos sutiko seneliai, keistai apsirengę — kaip jūrų plėšikai! Nustebęs Cepelinas į juos žiūri ir nežino ką sakyti. . .

— Sveiki, atradę Jūrų Plėšikų tvirtovę — besijuokdamas tarė senelis. — O dabar galite tikrai surasti auksinių pinigėlių — tik turite atsargiai ieškoti. Močiutė ir aš jums sakysim “šalta” arba “karšta” — ir tuo būdu visi surasite. Žaidimas tęsėsi kokį pusvalandį. Visi pingvinukai surado įvairiausių maišiukų su saldainiukais, švilpukais, kreidutėmis. Laimingai žaidė su atrastais lobiais. Bet kol kas niekas nerado auksinių pinigėlių.

Pagaliau močiutė su seneliu visus pakvietė į virtuvę ir tenai, ant stalo buvo didžiulė krūva! . . auksinių pinigėlių!

Cepelinas negalėjo tikėti — Ar čia tikras auksas? — klausė močiutės. — Iš kur jūs gavote? Mes niekad nematėm.

Močiutė paaiškino: — Ne, pingvinukai — čia netikras auksas, tiktai auksiniame popierėlyje suvyniotas šokoladas. Visiem išdalinsim. Tiktai nesuvalgykit iš karto, o tai pilvukus skaudės!

Pingvinų mieste tokių saldainių nebuvo, taigi visi labai džiaugėsi lobiu, ir dėkojo už taip smagiai praleistą šeštadienį. Linksmi besiskirstydami namo, pingvinukai galvojo ir spėliojo, kokią kitą staigmeną jiems sugalvos Cepelino seneliai. O Cepelinas paskambino namo, paklausti tėvelių ar gali nakvoti pas senelius.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. duona, raugintas agurkas, šaltas viščiukas, peiliai, servetėlės, pyragaičiai, saldainiai, šakutės.
- III. Skersai: 1. dailininkas, 2. ūkininkas, 3. sekretorė, 4. pieštukais, 5. gydytojas, 6. sargas.
Išilgai: 1. dailidė, 2. lakūnas, 3. kaubojus, 4. mėsininkas.
- IV. "Per pasaulį keliauja žmogus", parašė Bernardas Brazdžionis.

MOTINOS MEILĖ

TIKRAI TAIP BUVO...

Viena mamytė turėjo mažą, gražią dukrytę ir labai ją mylėjo, supdama jai švelniai dainuodavo. Abi jos buvo laimingos. Vieną naktį ta dukrytė buvo nerami, blaškėsi ir verkė. Mamytė buvo susirūpinusi. Girdė ją kvepiančių ramunėlių arbatėle, nešiojo, sūpavo, o mergytė vis verkė. Kitą dieną mamytė ją nuvežė pas gydytoją. Jis pasakė, kad mergytė rimtai serga. Mamytė dukrelę prižiūrėjo ir gydė, kaip gydytojas liepė, bet mergytė vis sirgo ir nėjo geryn. Mamytė labai liūdėjo ir bijojo prarasti dukrytę. Taip tęsėsi savaitė po savaitės, o mergytė vis nepasveiko. Mamytė ir dukrytė vis verkė: mergytė iš skausmo, o mamytė iš meilės ir gailesčio. Tik vieną pavakarį mamytė bėgte nubėgo į bažnyčią. Atsiklaupusi prie Šiluvos Marijos altoriaus, ji malda-vo Dievo Motiną, kad neatimtų iš jos dukrelės...

Kai mamytė grįžo namo ir pasižiūrėjo į mergytės lovę, dukrelė pažiūrėjo į ją ir nusišypsojo. Mamytė suprato, kad Dievo Motina išklause jos maldų. Nuo tos dienos mergytė pradėjo sveikti.

Raminta Bilutė

K. Donelaičio mokykla Čikagoje

MOTINOS ILGESYS

Tamsu kambaryje — jau sutemo.
Nedega lempa.
Viena su kuodeliu prie ratelio
Sėdi motulė sena.

Dūzgia ratelis, kaip bitė,
Veiasi siūlai ploni.
Dairos jinai, nematyti, —
Nesuka niekas kieman.

Laukia jinai, — nesulaukia
Savo dukrelės mielos.
Ašarą veidu ji braukia,
Širdyje vardu ją šaukia.

Lidija Bilutė
K. Donelaičio mokykla Čikagoje

MOTINOS DIENA

Kai pavasaris ateina,
Puošdamas žaliai pievas ir laukus,
Kai nulydi lietu šaltą
Debesėliai pamažu,
Kai gražios gėlės visur pražysta,
O saulė laumės juostą
Pakabina virš medžių,
Tuomet ateina Motinos diena.

Kad, mamyte, tavo akys
Visuomet man šviesų šypsnį siųstų,
Širdis būtų meilės kupina,
Tai visada man būtų šilta ir
Linksmą tavo namuose!

Dainius Brazaitis
K. Donelaičio mokykla Čikagoje